

טופול בדירתו במלון בקובנטרי - אני נהנה להיות חצי שנה בכל שנה בארץ -

טופול בחדרה הלבשה שלו בקובנטרי* - ורוצה לקיים את הבית של המישפחה שלי בתל-אביב

בשרים, ואני הזמנתי רק ירקות. הם פחדו שאולי אני רתי, ואז הם שאלו אם אני מוכן לעבוד בשבת. הבנתי שאין להם מועדף יותר טוב, ושאלתי יש לי סיכויים, ואמרתי להם שאם בחוזה יהיה כתוב שאני לא עובד ביום הכיפורים ובראש השנה, זה יספק אותי. אני אמרתי את זה בתור בדיחה. אחר כך מצאתי את זה בחוזה. מאז אני לא עובד ביום הכיפורים ובראש השנה. עכשיו אני מקווה שיום אחד גם נגיע לזה שגם ביום שישי לא אעבוד.

סאלח שבחי שם עלי פוקוס בינלאומי המזכירה של ההפקה של כנר שאלה את המפיקים למה שלא ננסה את השחקן הזקן הזה מחל-אביב לחפקיד של טוביה

אחר כך הכל התחיל להתגלגל. הסוכן הקטן של ויליאם מוריס אמר לי: "תשמע, אתה מוצא חן בעיניהם." הרבר הכי מעניין הוא, שכאשר פשה רצה לעשות את כנר על הגג בארץ, הייתי בניו-יורק. פשה שלח לי מיברק, והשבתי שלא. שהמחזה לא מוצא חן בעיניי ושהתפקיד לא מעניין אותי. **היית בן 30, שחקן מישראל. הסתחררת מעניין?** לא ניתחתי אף פעם מה בעצם קרה ואיך (המשך בעמוד 62)

איך הכסף הזה היה פותר לי את הבעיות, איך הייתי קונה אוטו. ופיתאום היו לי 9000 ועוד 9000, זה די מבהיל. פשוט הפסקתי לעבוד. עשרה חודשים לא עבדתי, לקחתי חופש. הייתי הולך בכל בוקר לים, לטופסי, וחוזר הביתה בערב. ואז הגעתי ללונדון שווף, ילד בן 30. מחכה לי הסוכן של ויליאם מוריס — הם כבר הריחו שאולי יש פה פרנסה — והוא מסתכל עליי ואומר: "אתה טופול?" אמרתי: כן. והוא אמר: "אתה שחקת בסאלח שבתני" אמרתי: כן. והוא אמר: "את הבן?" הוא התכוון לשייקה לוי מהגשש, שהוא קצת רומה לי. אמרתי לו: לא, את האבא. ומהרגע הזה הוא לא היה בעסק, הוא לא רצה שיאשימו אותו בטעות. הלכנו לרויאל דרווי לין, התיאטרון שבו התקיימו המיכונים — ושישבת שם כל שורת הבחנים, המורכבת מאסיסטנטים, מהבמאי והמפיקים — ואני נכנס ככה מגולח למישעי, שווף, ילד נחמד וחייבני. אומר לי המפיק: "מיסטר טופול", ואז כל השורה מפנה את ראשה ועוברת אותי מחפשת את "מיסטר טופול". אחר כך הם חוזרים אלי, ואני אומר: זה אני. רק אז הם קולטים שעשוי טעות נוראית. אז משהו אמר: "טוב, אם הוא כבר פה ושילמנו לו כרטיסיסיה, אז ישעלה על הבימה — מה יש לנו להפסיד?" התרגשתי מאוד ושרתי כמה שירים, וככה יצא לי קול כזה יפה, מההתרגשות. אחרי שחזרתי ושרתי כמה שירים, הם שאלו: כמה פעמים ראית את ההצגה? אמרתי: ראיתי פעם את רודנסקי בישראל ופעם את זירו מוסטל בניו-יורק. אז הם אמרו: ומכליך מעט פעמים אתה זוכר בדיוק תנועות? אתה עושה בדיוק את התנועות של טוביה! אמרתי להם ששיחקתי את התפקיד 40 פעם, כשהחלפתי את רודנסקי בישראל. הם היו בהלם ואמרו: "מה אתה שיחקת בכנר על הגג?" הם לא ידעו אפילו, ואני חשבתי שבגלל זה הזמינו אותי למיבחן. אחר כך אמרתי שאני מאוד רעב. הלכנו לאכול במיסערה מאוד פנסי בקובנט-גרדן. באותה תקופה הייתי צימחוני. הם כולם הזמינו

וידמרק וג'נבייב פיג', שנקרא הכישרון לאהוב. שהיה אחד הסרטים הגרועים שנעשו אי פעם בתעשיית הקולנוע. **הסרט נבשל או אתה?** אני לא חלק בלתי-נפרד מהסרט, זו היתה אכזבה עצומה. אתה משיק ציפיות, אתה מקווה, חולם, ופיתאום הכל מתנפץ. דווקא סביב הכישרון של הסרט הזה היו הרבה סיפורים פוקי-עניינים. למשל, אנשים נפלאים שהכרתי בספרד בזמן הצילומים, או ההרגשה האדירה שהיתה לי בפעם הראשונה, של מה שהקולנוע עושה לחשבוך הבנק שלך. אני זוכר שישבתי ליד הבריכה במרדף עם כל המישפחה שלי, ופיתאום תפסתי שבארבעת השבועות האלה שאני מצלם את הסרט, אני מרוויח יותר ממה שאבא שלי הרוויח, מרוויח וירוויח כל ימי-חיינו פיתאום אתה מבין שהעולם מטרופ, ושלא צריך לקחת אותו ברצינות. **היה קשה לך להתרגל לזה שהרווחת הון-ועמית?** מה שקרה לי זה שהרגשתי כאילו הרווחתי במיפעל הפיס, ועוד מיפעל הפיס — אתה לא מבין, אבל אתה גם לא כועס. **איך, בעצם, התחילה הקריירה הבינלאומית שלך?** התחילו להכיר אותי מאז שעשינו את סאלח שבחי. בעצם התכוונו לעשות סאטירה קטנה, מקומית, בלי לקרוץ החוצה — וסאלח פרץ החוצה. זה סרט שעד היום עובד בעולם. ככל מיני סינמטיקים מציגים אותו גם עכשיו. הסרט הזה הביאו אותי שם עליי פוקוס בינלאומי. אחר כך עשיתי את הטל צל ענק והייתי שותף בסרט שהיו בו ענקים כמו יולי ברנר, ג'ון ויין, פרנק סינטרה וסנטה ברנר. **את הסרט הזה הציעו לך משהו שרצו דווקא בך, או מפני שצילמנו אותו בארץ ואתה היית בסביבה?** רק מפני שזה צולם בארץ לא מאמין שהיו טורחים להסיע אותי לחו"ל. חוץ מזה, אל תשכחי שהשליטה שלי באנגלית הסתכמה אז ב-30 מילים בדיוק.

באותה תקופה סאלח רץ בניו-יורק ובלונדון. עשו אודישן לכנר, ואז המזכירה של המפיק הרולד פרינץ שאלה: "מה עם הוקן מתל-אביב, שמפוע בסאלח?" ואז שלחו לי מיברק אם אני מעוניין לבוא לאודישן. עניתי להם במיברק עם המישפט הבא: "פידלר און דה רוף סאונדס קרייזי, אנד ספיישלי אין אינגליש, באט איי וייל טריי". **איך הגבת כשקיבלת את המיברק — אתה שחקן מתל-אביב שמוצע לו לשחק תפקיד ראשי בהפקה יוקרתית בלונדון?** צחקתי ולא אמרתי שום דבר לאף אחד, חוץ מאשר לגליה ולאלירה גרא, שעזרה לי עם האנגלית. **איך התכוננת למיבחן?** לקחתי את התקליט של זירו מוסטל ולמרתי את כל השירים, ובדקתי עם אלירה גרא שאני מדבר נכון. נסעתי ללונדון וזה היה כאמצע הקיץ של טופסי והחסקות והגלשנים. את צריכה להבין באיזה מצב הייתי: זה היה אחרי ההצלחה של סאלח, והייתי די בשוק מכל העניין עם הכסף. **היית בשוק מזה שהיה לך פיתאום כסף?** בדיוק, הייתי בשוק מזה שיש לי כסף כמה שאני רוצה, ואין בעיות. פעם הייתי הולך לישון וחולם מה הייתי עושה אם היו לי 9000 לירות,

אחרי חצי שעה אמולג הרס"ר אמר: "טוב, די מספיק. עכשיו בייליס וטופול יעלו ויעשו דברים מצחיקים". היתה אצלנו החלטה מראש שמה שלא יהיה — צוחקים מכל מה שאנחנו עושים. אחרי איזה זמן באתי לפיקוד לקחת משהו, ופיתאום אני רואה את יוסי בנאי, והוא אומר לי: "או, או הגעת" אמרתי לו: מות'מרת הגעת? והוא אומר: "ללהקה". אמרתי לו: איזה להקה? אני מ"כ" והוא עונה: "איזה מ"כ? אתה בלהקת הנח"ל?" לא עזר לי שום דבר. הוא הלך לקצין-חינוך ולמפקד הנח"ל, ואני הועברתי אחר כבוד ללהקת הנח"ל. **לא רצית להצטרף ללהקה?** הו לי רגשות מעורבים. מצד אחד היה כזה איזה קסם שמשך אותי, מצד שני רציתי ללכת לצנחנים, עם סופאפו. מכל מקום, במשך איזה חצי שנה הייתי על תקן של סטייסט ובונה בימות. **עד אז לא רצית להיות שחקן?** הרבה זמן אחרי זה לא רציתי להיות שחקן. **מה רצית להיות בשנתה גרוד?** רציתי להיות פועל-דפוס וחקלאי, רציתי להקים בית-דפוס במשק, גם כשהקמנו אחר כך את בצל ירוק וחזרתי למשק, התנאי היה שכל מי

נעם הייתי חולם בלילה מה אני אעשה אם יהיו לי ססס ועוד ססס ועוד ססס — וזה די הבהיל אותי, אבל לא נעסתי הייתי בשוק מהעניין של הכסף

שחבר בבצל ירוק יהיה חבר משק. כולנו היינו חברי מישמר-דודי: אורי זוהר, גליה, אני, נחמה הגדל וברכה, וזכרוננו לברכה. גליה היתה בכלל חברה בקיבוץ גדות. היא עזבה את הקיבוץ, והצטרפה אלינו. למישמר-דודי. הכוונה היתה שנעבוד ארבעה ימים בשבוע בתיאטרון סאטירי, שכל ההכנסות - נכנסות לקופת המשק, ויום אחד בשבוע נעבוד בקיבוץ. אבל בצל ירוק היתה עסק שהצליח מהר, והיתה דרישה. ואנחנו נהנינו להופיע, אז בצל ירוק הרוויח הרבה כסף, והכסף הלך למשק, ומצאנו את עצמנו מופיעים יותר ובאים פחות למשק, ואז החלטנו לנתק. וככה הפכנו שחקנים. **שחקן מצליח — זכות בהכרה בינלאומית שאין שחקן ישראלי אחר שזוכה בדומה לה — אתה מביט אחורה. היו לך אכזבות, כשלונות?** כישלון אישי ממש, שהיה אסון — לא, אבל הייתי שותף לכישלונות, וזה די כואב. כמו למשל נאצר אל-דין, שגם ביימתי וגם שיחקתי בו תפקיד ראשי, והיו לי ציפיות עצומות ממנו, ציפיות שאף אחת מהן לא התגשמה. והיה סרט שעשיתי בספרד עם ריצ'ארד

נעם גליה ובתו עדי. גליה מנהלת מישפחה המפוזרת לפעמים בשלוש יבשות...